

E D I T U R A S C R I P T U M ®

FEMEIA *din* LYDIA

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Seria: Emisarii

Femeia din Lydia
Surorile din Corint
Fiica Romei

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului
Lea – soția lui Iuda Macabeul
Salome – regina Ierusalimului
Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Femeia din Lydia / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-312-0

821.111

Aprecieri pentru această carte

Femeia din Lydia e o poveste minunată. Îmi place modul în care Hunt împletește detaliile istorice de-a lungul narațiunii pentru a-i transporta pe cititori în vremurile antice. Cartea este bogată în detalii, iar personajele sunt bine conturate. Lecții și versete Scriptura sunt inserate cu ușurință în poveste. Și îmi place la nebunie un final fericit.”

— FRANCINE RIVERS, autoare multipremiată *New York Times*
a seriei *Răscumpărată prin iubire*

Nu m-am putut opri din citit. Fiind o povestitoare talentată, care și-a dovedit de mult timp statutul de romancieră, Angela Hunt duce arta narațiunii la un nou nivel – și noi profunzimi – în timp ce ne implică cu totul în viețile și luptele urmașilor lui Ieșua din primul secol. *A trebuit* să aflu adevărul despre ce se întâmplă cu Evodia și cei dragi ai ei – și cei care poate că îi doresc răul. Vastele cunoștințe biblice ale lui Hunt strălucesc pe fiecare pagină, fără să-i eclipseze talentul de povestitoare. O adevărată desfătare!

— TAMERA ALEXANDER, autoare multipremiată
a cărții *Colors of Truth*

Evodia, Ariston și Sabina mi-au cucerit inima cu totul. Hunt nu se sfiște să portretizeze realitatea dură a vieții din lumea romană a primului secol. Viața nu valora mult pe atunci. Dar Mesia Ieșua Și-a învățat urmașii să-i iubească pe ceilalți, și vedem acest lucru în faptele personajelor principale din poveste. Un început frumos al unei noi serii.

— ROBIN LEE HATCHER, autoare multipremiată
a cărților *All She Ever Dreamed* și *To Enchant A Lady's Heart*

SERIA: EMISARII

FEMEIA *din* LYDIA

CARTEA ÎNTÂI

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title
The Woman from Lydia
by Angela Hunt

© 2023 by Angela Hunt Communications, Inc.
Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Femeia din Lydia
de Angela Hunt

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN (tipărit) 978-606-031-312-0
ISBN (e-book) 978-606-031-317-5

Tiparul executat în U.E.

EMISARII

Cartera Faptele Apostolilor din Noul Testament ne oferă scurte relatări ale călătoriilor misionare ale lui Pavel – o hartă spirituală a unei lumi în transformare, unde Evanghelia începea să pătrundă în inimile celor dintre neamuri. În scrisorile sale ulterioare adresate bisericilor nou-plantate, putem vedea dragostea și preocuparea lui Pavel în modul în care îi încurajează și îi mustră pe convertiții dintre neamuri. Dar pentru cititorul modern, această lume poate părea îndepărtată – uneori prea vag zugrăvită pentru a pătrunde în zbuciumul profund al celor care au ales să-L urmeze pe Mesia Ieșua într-un imperiu ostil.

În acest context literar și spiritual se înscrie cu eleganță seria *Emisarii*, de Angela Elwell Hunt. Folosind documentarea riguroasă și harul povestirii, autoarea deschide ferestre largi către viețile oamenilor care L-au întâlnit pe Cristos prin lucrarea lui Pavel. Nu sunt doar personaje fictive – sunt ecouri ale bătăliilor interioare și ale biruințelor reale din Biserica primară. Acești bărbați și femei trăiesc la răscrucea dintre tradiție și adevăr, dintre religia culturală și credința vie. Și, în

mod tulburător de actual, lumea lor – saturată de viziuni nebiblice, de căutarea statutului, de superficialitate spirituală – seamănă mult cu a noastră. Astfel, fiecare poveste devine o provocare și o oglindă.

Fiecare roman din serie urmărește un destin aparte, dar toate converg către același adevăr: credința autentică transformă vieți, sparge lanțuri, reface demnitatea pierdută. Prin ochii acestor „emisari” ai Evangheliei – adesea femei neobișnuit de curajoase pentru vremurile lor – redescoperim ce înseamnă să-L urmezi pe Cristos cu toată inima.

*Dacă un om se rătăcește în munți, sute de oameni
pornesc în căutarea lui, iar adesea doi sau trei
dintre salvatori își pierd viața. Și totuși, data viitoare
când cineva se rătăcește, la fel de mulți voluntari
se vor oferi din nou. O aritmetică săracă,
dar profund omenească. Această convingere
străbate tot folclorul nostru, toate religiile,
toată literatura noastră – o credință ancestrală
că, atunci când un om are nevoie să fie salvat,
ceilalți nu trebuie să cântărească prețul.*

— ROBERT A. HEINLEIN

APRILIE, 5 I D.CR.

Stăteam în apele puțin adânci ale râului, simțind cum îmi pierе zâmbetul în timp ce fetița Sintichiei se bălăcea în apă.
— Adonai a dat, am șoptit, înghițindu-mi nodul din gât, și Adonai a luat. Binecuvântat fie Numele lui Adonai!

M-am uitat în altă parte și m-am aplecat să iau o formă gri de pe nisip. Un alt melc de forma și mărimea potrivită.

— Am mai găsit unul!

O femeie a ieșit din mijlocul râului, cu părul ud și zâmbetul larg. A fluturat o scoică gri.

— Am crezut că am găsit toți melcii din acest loc, dar micile animale se pricep să se ascundă.

— Ești binecuvântată că te poți scufunda atât de bine, am strigat eu. Nu toată lumea poate să înoate așa.

În spatele meu, o femeie în vârstă se plânga:

— Degetele îmi sunt la fel de ridate ca fața.

— Nu-mi simt picioarele, a strigat o altă muncitoare, afișând un zâmbet larg. Dar aproape mi-am umplut coșul. Copiii mei vor mânca bine în seara asta!

Sintichia ne privea de pe mal.

— Umple-ți coșul cu totul și soțul tău va mânca și el bine în seara asta, a strigat femeia, iar vocea i-a ajuns chiar până la capătul grupului nostru. Nu uita să treci pe la taraba crescătorului de pui din piață. Vecinul meu vinde niște găini grase.

Comentariul Sintichiei era neobișnuit de încurajator pentru o femeie cu un temperament dur în general, dar făcea exact ceea ce o angajasem să facă. Mulțumită de eforturile ei, am continuat să caut în apele puțin adânci.

Melcii prețioși se camuflau ușor în nisip, dar experiența mă învățase să-i zăresc chiar și atunci când erau ascunși printre pietre. Mi-am mijit ochii, dar mi-era greu să mă concentrez când fetița Sintichiei zburda la marginea râului. Cum puteam să zăresc ceva printr-un văl de lacrimi?

Mi-am șters ochii și mi-am ridicat capul. Soarele plutea chiar deasupra unor nori care se apropiau, așa că mai aveam la dispoziție doar două sau trei ore până se însera.

— Doamnelor! am ridicat glasul. Am strâns suficient pentru astăzi. Acum hai să numărăm rezultatul eforturilor noastre.

— Și nu uitați, a strigat Sintichia, mâine veți primi un bonus dacă aduceți și o altă femeie care să ni se alăture.

Femeile s-au îndreptat spre mal, iar cele mai tinere își împrășcau cu apă prietenele. Sintichia s-a dus în spatele mesei și și-a scos punga din tunică, pregătindu-se să numere melcii din coșul fiecărei femei.

Am rămas în apă, cu ochii fixați asupra cerului. În spatele meu, fiica Sintichiei a început să numere valurile mării care se apropia, iar glasul ei copilăresc se ridica deasupra corului mai moale al vocilor femeilor.

— Unu, doi, trei...

— „Mi-ai transformat plânsetul în veselie”, am șoptit, închizând ochii. „Mi-ai desfăcut sacul și m-ai încins cu bucurie. Mi-ai răscumpărat sufletul din luptele care se dădeau împotriva mea, de dragul mulțimilor care erau cu mine...”

Paulos mă învățase aceste cuvinte, și ele întotdeauna îmi linișteau gândurile. Nu puteam să spun sincer că-mi venea să dansez, dar cel puțin, nu mai jeleam.

Când am fost sigură că zâmbetul nu-mi va pieri de pe chip, m-am întors și le-am observat pe femeile care stăteau la rând ca să li se cerceteze coșurile. Aproape o duzină ni se alăturase azi – tinere și bătrâne, căsătorite și văduve, și una încă nemăritată. Un grup bun, dar întotdeauna mai era nevoie de niște mâini dispuse să muncească. Pentru a finaliza ultima comandă, aveam nevoie de două ori mai multe ajutoare.

Soarele era cu puțin deasupra orizontului când am ajuns la masă.

— Cum ne-am descurcat? am întrebat, lăsându-mi jos coșul.

— Bine. Sintichia s-a uitat cu atenție la prada mea. Ți i-ai numărat?

— Sunt șaiszeci și patru.

— Bun.

Femeia a notat numărul pe un pergament în timp ce eu m-am uitat pe sub masă și am văzut că fata ei stătea cu picioarele încrucișate pe nisip.

— Bună, Lena. Ce faci sub masă?

— Aștept. Fetița începu să se bosumfle. Mi-e foame.

— Mămica ta o să-ți pregătească cina în curând.

— Patru sute treizeci, a anunțat Sintichia dezamăgită. Adăugați la numărul din zilele trecute, avem patru mii șase sute de melci. Încă mai avem mult de strâns până la zece mii.

— Dar suntem aproape la jumătatea țintei noastre, am răspuns eu, hotărâtă să rămân optimistă. Măine, femeile acestea își vor aduce prietenele, și apoi vom avea suficiente mâini pentru a începe extracția. Vom trimite jumătate din ele în apă și vom pune cealaltă jumătate să lucreze pe masă.

— Vom avea nevoie de lână. Ai suficient pentru a începe?

— Mă duc acum la piață. Nu-ți face griji, dragă prietenă.

Am încuviințat din cap încrezătoare, deși nu mă simțeam așa.

— Totul va fi gata.

Hector stătea în pragul casei și își încheșta pumnii. Unul dintre slujitorii nabateeni ajunsese târziu azi-noapte, promițând că iapa avea să fie livrată în dimineața asta. Dar, deși Hector se uita în susul și în josul străzii, nu vedea nici zare de om și iapă.

Omul a pășit pe drumul pietruit și s-a uitat din nou în stânga și în dreapta, nerăbdător să vadă calul care îl costase mai mult decât ar fi câștigat un om de rând în doi ani. Întrucât nabateenii erau renumiți pentru caii lor rapizi și curajoși, Hector îndrăznise să cheltuiască o parte considerabilă din pensia sa pentru o iapă care trebuia să nască mânji excepționali. Bărbatul avea să-i înscrie pe unii la curse și să-i crească pe cei care n-aveau darul curselor. După douăzeci de ani în care avusese grijă de caii din armata Romei, el știa cum să identifice o iapă de prăsilă excelentă...

Bărbatul s-a întors la zgomotul roților cu rame de fier pe lespede. Un *cursus clabalaris* acoperit cu pânză se apropia, condus de un bărbat în ținută de beduin. Omul a întâlnit privirea lui Hector și a dat din cap, apoi a oprit perechea de catări.

Hector a simțit un fior lăuntric în timp ce s-a apropiat de transport. Era o idee bună să ascunzi un animal magnific de potențialii hoți. Chiar și mai bine când *clabalaris-ul* era condus de catări obișnuți.

— Cum a suportat călătoria? l-a întrebat pe vizitiu. Este calmă?

Bărbatul s-a dat jos din căruță și și-a plecat capul în semn de respect.

— Calul simte starea de spirit a celui care are grijă de el, a spus omul zâmbind. Eu sunt calm, și la fel e și iapa.

Omul a arătat înspre partea din spate a transportului.

Hector a mers în spatele *clabalaris-ului*, unde vizitiul a ridicat bara de la ușile duble. Acestea s-au deschis și s-a simțit mirosul obișnuit de bălegar. Înăuntru, Hector a văzut un alt beduin împreună cu marfa lui, o iapă Kohl-ani.

El oftă.

— E magnifică.

— Într-adevăr.

Vizitiul a făcut semn slujitorului, care călătorise împreună cu calul. Omul a condus iapa înainte, înclinând podeaua căruței în timp ce animalul a pășit pe caldarâm.

Zâmbind, Hector și-a pus mâinile pe capul iepei și a observat-o cu atenție. Fruntea mare și proeminentă a animalului era un semn de inteligență și o binecuvântare din partea zeilor. Botul ei era perfect, mic și delicat. Nările tremurânde îi permiteau să inhaleze mai mult aer decât alți cai, iar pieptul larg îi permitea să depășească orice armăsar din Roma. Pielea neagră-albastră a iepei era de culoarea kohl-ului, mineralul pe care femeile bogate îl aplicau cu generozitate pe pleoape și gene, de unde și numele de Kohl-ani pentru această rasă magnifică.

Hector a atins picioarele din față ale iepei, observând oasele frumoase și mușchii puternici. Acest animal fusese crescut pentru viteză și rezistență în deșert, ceea ce îi permitea să supraviețuiască cu curmale și lapte de cămilă. Copitele sale puternice puteau galopa peste stânci ascutite și nisip fierbinte. Deși iapa părea delicată ca o floare, Hector știa că animalul putea să care încărcături mari pe distanțe lungi.

— Ce vârstă are? întrebă el.

— Trei ani, răspunse vizitiul. Și e bine antrenată.

Hector se uită în ochii iepei. Puține animale fuseseră în stare să-i suporte privirea, cele mai multe se uitau în altă parte. Asta dacă se uitau măcar la el. Dar iapa asta... ochii ei mari și căprui l-au observat cu atenție, apoi a răsuflat și și-a plecat capul în semn de supunere față de cel care îi devenise stăpân.

— Minunate animale, murmură Hector.

— Da, fu de acord vizitiul, și destul de afectuoase cu oamenii. Precum mulți alții, familia mea își invită caii în cortul nostru, și ne creștem copiii alături de mânjii lor. Am descoperit că dorința unui cal Kohl-ani de a fi pe plac este la fel de puternică precum a unui câine.

Acum, slavă zeilor, această iapă era a lui.

Vizitiul își dresе glasul.

— Ați dori să vă uitați la mersul ei?

— Bineînțeles.

Vizitiul îi făcu semn slujitorului, care plimbă iapa în josul străzii, apoi se întoarse și o aduse înapoi.

— Oprește-te.

Hector se uită la piciorul drept din față, apoi îi aruncă o privire aspră vizitiului.

— Știai că calul ăsta e șchiop?

— Nu cred că...

— Uită-te la ea. Când merge, își saltă capul și face pași mici. Are o problemă la piciorul drept din față.

Beduinul se încruntă, dar îi porunci slujitorului să plimbe iapa înainte și înapoi.

— Nu e nimic grav, spuse el. Nu uitați că a stat închisă în clabalaris multe zile.

— Ar fi trebuit să fie scoasă să facă mișcare.

— A fost, atunci când s-a putut. Nu puteam să o scoatem afară când străinii erau de față. Aș prefera să mor decât să las pe cineva să vă fure calul.

— N-am plătit nouă sute de dinari pentru o iapă șchioapă.

Beduinul își miși ochii.

— Cum de știți atât de multe despre cai? Ați fost soldat, nu-i așa?

— Da, soldat în cavaleria romană. Douăzeci de ani de călărit în cadrul unei *alae quingenariae*¹ te învață câte ceva despre cai.

— Aha. Beduinul își împreună mâinile. Nu mă îndoiesc de experiența dumneavoastră, dar cred că vă veți da seama că iapa asta este sănătoasă. Poate puțin obosită, dar dacă se odihnește, va merita fiecare dinar pe care l-ați plătit.

— Și dacă problema se agravează?

Omul își ridică mâinile.

— Tot ar fi bună de prăsilă. O iapă nu trebuie să alerge.

— Dar trebuie să stea în picioare. Trebuie să suporte greutatea armăsarului.

Hector clătină din cap.

— Nu voi accepta un cal șchiop.

Vizitiul se încruntă, fiind vizibil încurcat.

— Cum pot să înapoiez calul stăpânului meu? Iapa era sănătoasă când a pus-o în căruță.

Hector dădu din cap, uimit de nedumerirea bărbatului.

— Dacă atunci era sănătoasă și acum e șchioapă, atunci problema trebuie să fi apărut în drum spre Macedonia... în timp ce era sub supravegherea dumatăle.

Beduinul păli în ciuda tenului său bronzat.

— Dar dacă vă plătesc... douăzeci de dinari?

Hector râse.

— Douăzeci? Am plătit nouă sute.

— Dar stăpânul meu mi-a dat patruzeci pentru drum, și am cheltuit deja zece.

— Treizeci de dinari – zâmbi Hector – vor fi suficienți să-mi compenseze pierderea.

— Dar cum vom călători fără bani?

Hector ridică din umeri.

— Puteți să vânați ca să mâncați și puteți dormi sub cerul liber. Voi accepta iapa și treizeci de dinari, iar voi veți putea pleca în pace.

1 unitate militară formată din 500 de oameni și condusă de un prefect (n.trad.).

Bărbatul își zgârie încălțăminte de caldarâm, mormăind în sinea lui, dar în cele din urmă, dădu din cap.

— De acord. Scoase o pungă din piele de la brâu. Și aici sunt douăzeci de dinari.

— Treizeci, niciun ban mai puțin.

Oftând, vizitiul îi dădu punga lui Hector, care o aruncă spre ușa lui. El se duse la cal și mângâie falca puternică a iepei. Deși era șchiopă, avea să se vindece. Hector avea să se asigure de lucrul ăsta.

— Bine ați venit în casa mea, spuse el, simțindu-se deodată generos. Deschise ușa casei și îl chemă pe administratorul său, care își făcu apariția aproape imediat.

— Poftește-i pe omul acesta și pe slujitorul lui în atrium și dă-le mâncare și băutură. Lasă-i să se odihnească un sfert de ceas, după care condu-i să-și vadă de drum.

În timp ce beduinii l-au urmat pe sclav, Hector a luat punga și a dus iapa în grajdul din spatele casei, și a simțit cum inima îi crește auzind sunetul liniștitor al copitelor ferme ale animalului pe strada pavată cu dale din piatră.

Soarele se îndrepta cu pași repezi spre orizont, dar nu ajunsese încă la vârful corturilor negustorilor din fața porții cetății. Mi-am ridicat privirea recunoscătoare când Ariston, administratorul meu, a sosit cu căruța în timp ce Sintichia și Lena plecau. Omul m-a ajutat să golesc coșurile cu melci în niște vase mari din lut din căruță, apoi i-a acoperit cu apă suficientă încât să nu se usuce.

— O zi bună de lucru, spuse el, aranjând coșurile goale. Ajutoarele dumneavoastră trebuie să se simtă destul de înstărite.

— Sunt extenuate, la fel ca mine. Am zâmbit. Dar sunt sigură că soții lor vor aprecia simbrile primite.

Ariston se sui în căruță și își întinse mâna ca să mă ajute să mă urc, dar am clătinat din cap.

— Nu veniți acasă, stăpână?

— Nu încă. Am arătat înspre drumul care ducea în oraș. Trebuie să merg la piață și să cumpăr lână. Trebuie să începem vopsitul mâine.

— Vreți să vă duc eu? Se face târziu.

— Aș prefera ca melcii să fie puși în siguranță. Nu lipsesc mult.

Ariston se încruntă, dezaprobandu-mă ușor, apoi agită hățurile și îndemnă catării în direcția vilei mele.

Am grăbit pasul în timp ce se lăsa întunericul. Tarabele vânzătorilor ambulanți se aflau în afara zidurilor orașului, iar cei care nu locuiau în Filipi se retrăseseră deja în corturile lor. Taraba negustorului de lână fusese acoperită cu o pânză, dar o torță strălucea în afara cortului, în spatele lui.

Am mers în vârful picioarelor până la cort și am strigat un salut.

— *Salve!* Vreți să ieșiți afară, domnule?

Chipul bărbos al negustorului a apărut între panourile cortului, iar ochii i-au lucit, recunoscându-mă.

— Femeia din Lydia! Ați venit târziu azi.

— Vă rog să mă iertați că am venit la ora asta, dar am petrecut toată ziua pe malul râului.

Mi-am dres glasul, sperând că arătam mai mult ca o negustoreasă decât ca o hoinară.

— Am primit comandă de o mantie purpurie, așa că voi avea nevoie de cea mai bună lână pe care mi-o puteți da. Clientul meu mi-a cerut să fie moale.

— O mantie întreagă din purpură? Și din lână moale. Omul fluieră. Haina asta e pentru vreun împărat?

I-am zâmbit timid.

— Vorbiți încet, domnule, să nu cumva să fim acuzați de trădare. Clientul dorește ca mantia să-i fie livrată înainte să vină frigul. Din moment ce suntem deja în aprilie, trebuie să mă apuc imediat de lucru.

Negustorul plescăi din limbă.

— O astfel de mantie nu poate avea decât scopul de a atrage favoruri... poate că acest om bogat are de gând să-l viziteze pe împărat? Mai sunt doar patru luni până la ziua de naștere a lui Claudius.

— N-am de unde să știu, domnule.

— Și chiar dacă ai ști, n-ai spune.

Rânjind, bărbatul s-a apropiat de mine.

— O să vrei lână din de păr subțire, șopti el. Este neobișnuit de fină, destul de moale și extrem de scumpă. Nimeni din Filipi nu și-o poate permite, așa că, de obicei, o vând în altă parte.